

Няма общество без определена структура на властта. Това важи и за света на животните и насекомите. Нека вземем за пример скакалците, които нямат цар, но „излизат всички на дружини“ (Пр. 30:27).

Структурата на властта може да бъде различна в зависимост от културата на дадено общество, личното възпитание и т.н. Една от първите общи структури на властта може да видим в семейството. В Библията е писано много за взаимоотношенията между родителите и децата, между мъжа и жената. Семейството съществува от самото начало и от самото начало в него съществува структурата на властта. След това започват да се формират обществата и държавите. Всяка църква, предприятие или държава се развиват в рамките на някаква структура на властта.

Ние, християните, се замисляме над това, как да използваме разумно поверената ни власт и в същото време да не губим достойнството си, когато сме подчинени на някого.

Веднага ще отбележа, че съвършена структура на властта има само Божието царство. Ние всички сме подвластни на нашия Творец и Господ, но както четем по страниците на Священото Писание, Бог също установява определена власт в семейството, в племето, в държавата и т.н. Ап. Павел пише на римляните: „Който се противи на властта, противи се на Божиата наредба; а които се противят, ще навлекат осъждане на себе си“ (Римл. 13:2). Много неща могат да се кажат от Божието Слово за разумното използване на поверената ни власт. Бащите са призвани да не дразнят децата си, а да ги възпитават в Божието учение (Еф. 6:4), държавната власт или ръководството на предприятието трябва

да се отнасят разумно към своите подчинени, като се въздържат да ги заплашват (Еф. 6:9); свещенослужителите в църквата не бива да господстват над миряните или членовете на църквата, а да бъдат пример във всичко (1 Пет. 5:3).

Положителни аспекти при подчинението на даден авторитет

Ще отбележим три положителни аспекта при подчинението на властта.

1. Подчинението на определен човек с авторитет ни помага да израстваме мъдри и с добър характер. В Библията е описан само един кратък епизод от юношеството на Исус Христос: „И когато Той беше на дванадесет години, като отидоха по обичая на празника, и като изкараха дните и се връщаха, момчето Исус остана в Ерусалим, без да знаят родителите Му. А те, понеже мислеха, че Той е с дружината, изминаха един ден път, като Го търсеха между роднините и познатите си. И като не Го намериха, върнаха се в Ерусалим и Го търсеха. И след три дни Го намериха в храма, седнал между законоучителите, че ги слушаше и ги запитваше. И всички, които Го слушаха, се учудваха на разума Му и на отговорите Му. И като Го видяха, смаяха се; и рече Му майка Му: Синко защо, постъпи тъй с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсехме. А Той им рече: Защо да Ме търсите? Не знаете ли че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?“ (Лука 2:41-50). Йо-

сиф и Мария не разбраха думите Му, а «Той слезе с тях, и дойде в Назарет, и там им се покоряваше» (Лука 2:50-51).

Ето резултата: „Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение през Бога и хората“ (Лука 2:52).

2. Подчинението на човек с авторитет ни защитава от непосилни изкушения. Да бъдеш подчинен в положителен смисъл, не означава да се покоряваш на някой несправедлив потисник. Напротив, тогава имаш над себе си висше отговорно лице, което може да те защити от трудно победими изкушения. В Священото Писание се казва, че непокорството е също такъв грях като врачуването, а упорството - като идолопоклонството (1 Цар. 15:23). Самуил казва на Саул: „Понеже ти отхвърли словото на Господ, то и Той отхвърли теб.“ И така, непокорството и упорството, подобно на врачуването и идолопоклонството, поставят човека под властта и силата на Сатана.

3. Ако сме под властта на човек с авторитет, ще ни е по-лесно да следваме разумните решения. Правилните решения се вземат с вяра, т.е. чрез познаване на Божиата воля в определена житейска ситуация. Ап. Павел казва: „Всичко, което не става от вяра, е грях“ (Римл. 14:23). Явно, един от основните аспекти на вярата е познанието на Божиите напътствия чрез хората, на които Бог е поверил някаква власт над нас. В Библията четем за стотника - римския офицер, - който се обръща към Исус с молба да бъде изцелен неговият слуга. Този човек сравнява своето „царство“, ако може да така да се изразим, с Царството на Исус Христос. Според него, както покорството

и отговорността са разпределени между неговите хора, по същия начин трябва да е и при Господ. Когато Исус забелязва, че стотникът е разбрал тази важна истина, заявява: „Истина ви казвам, дори в Израил не съм намерил толкова вяра“ (Мат. 8:10). Вярата в нас се умножава, когато познаваме Божиите напътствия чрез хората, които са поставени над нас.

Защо човекът толкова често се противи на поставената над него власт?

Трябва да отбележим три основни причини за противопоставяне на властта, издигната над нас.

1. Сред тях на първо място е гордостта. В това няма нищо ново. Първото противопоставяне на Бога е било на тази основа. Гордостта на Луцифер го води към падение (Ис. 14:12 - 32; Йез. 28:19).

2. Друга причина е измамата, че подчинението като че ли ни лишава от някакви блага и затваря пътя към развитието ни. Най-яркият пример за това са първите хора Адам и Ева. Змията ги измамва с думите, че ще станат като богове, като познаят доброто и злото (Бит. 3:5). Така Сатана всъщност внушава, че е по-добре да отхвърлят властта на Бога и да станат независими. Точно това ги води към страшното падение.

3. Загубата на доверие също ни кара да се противопоставяме на властта. Когато се разочароваме от издигнатата над нас власт, губим доверието си към нея, затова и се противопоставяме. Струва ми се, че Авраам и Сара са класически пример за това. Те се изморяват да чакат изпълнението на Божието обещание и решават сами,

2. Струва си да вникнем и в причината за предявените към нас изисквания. Възможно е да ги е предизвикало недостойно поведение от наша страна. Когато поправим миналите си грешки, често ситуацията се променя в положителна насока.

3. Добре е да се замислим и за възможна алтернатива. Не е изключено да съществува разумен алтернативен вариант да изпълним поставените изисквания в съответствие с нашата вяра.

4. Също така може да поговорим с човека, който изисква от нас нещо неразумно. При това трябва да се отнесем към него с дължимо уважение, без упорство. Нужно е да засвидетелстваме подчинението си на Бога и да предложим други възможни варианти за решението на проблема, които не са в разрез с Божиата воля.

5. Трябва да се доверим на Бога. Той може да предположи сърцата на тези, които притежават власт, към истината и към едно по-разумно решение на въпроса.

И едва след всичко това може да се подготвим да пострадаме за истината, ако нищо от изброените точки не е помогнало за разрешаване на проблема.

Заради верността си към Господ Неговите ученици са били готови да понесат презрение дори от страна на роднините и семействата си. Петър и Йоан са проповядвали благовестието дори когато Синедрионът им е забранявал (Деян. 4:19). Даниил е предпочитал да умре, вместо да спре да се покланя на единия вечен Бог (Дан. 6:12-16).

Нашите съвременници често се сблъскват с подобни трудности, особено по отношение на родителите си, ръководството на местната църква, началниците в работа и т.н. Господ ни призовава да бъдем верни на Неговите заповеди и да Му служим чрез вярата, която Той ни дава. Проблеми при подчинението най-често имат младите хора. Искам да кажа, че Бог не призовава сина да учи баща си, нито жената - мъжа, члена на църквата - своя пастир. Но ако синът вече е зрял, той може в дух на мир и почит към баща си да действа според вярата, която Бог му дава. Трябва да сме готови, без да воюваме с тези, които имат власт, да откажем подчинение и с дръзновение да извършим това, към което ни призовава Бог. И, разбира се, да не забравяме, че така губим защитата и привилегиите, които сме имали в структурата на властта.

Руди Бунс

без Бог, да променят хода на нещата (Бит. 16:2). Но раждането на Исмаил по-късно ги поставя пред много трудности. Разбира се, в този случай на Авраам и Сара просто не им достига търпение.

Какво да правим, когато хората, които имат някаква власт над нас, изискват нещо негодно на Бога?

Бог не ни призовава да бъдем робни на човека. Той не очаква от нас да изпълняваме каквито и да било греховни изисквания на вишестоящите. Но как да постъпим, за да откажем да следваме някакви греховни или просто неразумни наредби?

1. Непрестанно трябва да се вслушваме в гласа на съвестта си. Ако съвестта ни осъжда, обикновено не е угодно и на Бога поведението ни (Йоан 3:20).